

A Fővárosi Ítéltábla dr. Boza Laura ügyvéd (fél címe 1) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, ... jogtanácsos által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. szeptember 19. napján meghozott, 33.P.22.704/2012/9. számú ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja, és arra is kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek az 500.000 (ötszázezer) forintos nem vagyoni kártérítés után 2003. június 14. napjától 2003. december 31. napjáig a mindenkori éves költségvetési törvény szerinti, 2004. január 1. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félév utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű, 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 15.000 (tizenötezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes az általa kiadott ... című napilap ... napján megjelent számában „...” című cikkében annak közlésével, hogy: „... az építési osztály vezetője már első negyedévben elköltötte az éves keret felét. Viszont az összeg fölhasználásával kapcsolatos szerződéseket és számlákat még vezetői utasításra sem adta át az átvilágítást végző cégnek” hamis látszatot keltett, és ezzel megsértette a felperes jóhírnévhez és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait.

A valóságban az ... teljes átvilágítását végző ... Kft. vizsgálati jelentése azt állapította meg, hogy számításaik szerint az építési osztály az első negyedévben túllépte az éves költségvetése felét, felperes neve osztályvezetőtől a 2000-2002 évre vonatkozó karbantartásra vonatkozó szerződéseket kérték a vizsgálatokhoz, amelyek átadása a rendelkezésre álló határidő rövideje miatt nem volt teljesíthető.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül az ítélet jogsértést megállapító rendelkezését tegye közzé a korábban megjelentetett cikkel azonos helyen, rovatban és betűméretben.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000 forintot.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Felhívta az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 30.000 forint kereseti illetéket.

Megállapította, hogy a fennmaradó 150.000 forint kereseti illetéket az állam viseli.

Az ezt meghaladó költségekről pedig úgy határozott, hogy azt a felek maguk kötelesek viselni.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alaptörvény IX. cikk (1)-(3) bekezdéseit, a sajtószabadságról és médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1)-(3) bekezdéseit, 10. §-át, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok védelméről szóló Római Egyezmény 10. cikk 1., 2. pontját, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 78. § (1), (2) bekezdéseit, 339. § (1) bekezdését, 355. § (1), (4) bekezdéseit, valamint a Legfelsőbb Bíróság PK 12. és 14. számú állásfoglalásait, és az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB, valamint a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatát.

A nem vagyoni kártérítés összegével kapcsolatosan kifejtette, hogy a felperes által leszállított igényt nem ítélte eltúlzottnak, és az a hasonló jellegű ügyekben érvényesített nem vagyoni kártérítési igények összegét sem haladta meg. Az összecszerűség meghatározásánál azonban figyelemmel volt a cikk megjelenésekor és az ítélethozatalkor értékviszonyokra. Mindennek figyelembevételével arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperest a nem vagyoni kártérítés után kamat nem illetheti.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, és az alperesnek a megítélt nem vagyoni kártérítés után 2003. június 14. napjától járó törvényes kamatainak megfizetésére kötelezését. Előadta, hogy a keresetben követelt nem vagyoni kártérítés összege után kamatot is igényelt, és ez a részére a Ptk. szabálya, illetőleg a bírósági gyakorlat alapján, a károsodás bekövetkeztétől jár.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Álláspontja szerint, amennyiben a felperes a cikk megjelenését követően és nem közvetlenül az általános polgári jogi elévülés letelte előtt terjeszti elő a nem vagyoni kártérítési igényét, akkor a korabeli értékviszonyok mellett bizonyosan nem illette volna meg a perben részére megítélt mértékű nem vagyoni kártérítés. A felperes által kifogásolt közlemények megjelenési időpontjai és a követelés elbírálása közötti időszakban nem csak az infláció mértéke volt jelentős, hanem a joggyakorlatban is olyan tendencia érvényesült, melynek eredményeként a nem vagyoni kártérítés a korábbi mértéket jelentős mértékben meghaladta.

Kitért arra, hogy a felperes által súlyosabb következményekkel járó cikkben foglaltak alapján az elsőfokú bíróság nem állapított meg jogsértést. Helyes volt az elsőfokú bíróságnak az a következtetése is, hogy az alperesi magatartás nem hatott közre a felperes vezetői pozíciójából való elmozdításában.

Az elsőfokú bíróság a felperes részére olyan mértékű nem vagyoni kártérítést ítelt meg, mely a jelenlegi ár- és értékviszonyok között alkalmas a felperes kárpótlására, a személyiségi jogsértés miatt elszenvedett hátrányokért. Az ítélet meghozatalakor aktuális ár- és értékviszonyokhoz igazodó nem vagyoni kártérítés meghatározása nem a kár bekövetkezésének időpontjához igazodik. Erre tekintettel a késedelmi kamat, mint a késedelem jogkövetkezménye, visszamenőlegesen nem érvényesíthető.

A fellebbezés alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján, csak a fellebbezéssel érintett részben bírálhatta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a kamat megfizetésére vonatkozó kereseti kérelmet elutasító döntésével nem értett egyet.

A Ptk. 360. § (1) bekezdése szerint, a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a kárért felelős személy helyzetére a szerződés teljesítésében késedelmes kötelezettre irányadó szabályokat kell megfelelően alkalmazni.

A Ptk. 298. § a) pontja szerint a kötelezett késedelembe esik, ha a szerződésben vagy jogszabályban meghatározott, vagy a szolgáltatás rendeltetéséből kétségtelenül megállapítható teljesítési idő eredménytelenül eltelt.

A bírói gyakorlat a kártérítés után járó kamatfizetési kötelezettség tekintetében azt az elvet követi, hogy a kamatfizetési kötelezettség a pénztartozás késedelmes teljesítésének felróhatóságtól független objektív jogkövetkezménye. Ennek a jogkövetkezménynek a beállása szempontjából közömbös, hogy a jogosult az elévülési időn belül mikor terjesztette elő igényét.

A kártérítés mértékének meghatározásakor az ítélethozatali érték alapulvétele alapvetően akkor indokolt, ha a jogellenes magatartás tanúsításának ideje, és a kártérítés elbírálásakor időben az értékviszonyok jelentős különbözőséget mutatnak. A nem vagyoni kártérítés megítélése esetén figyelemmel kell lenni arra is, hogy a joggyakorlat az adott típusú jogsértés esetére korábbi időszakban milyen mértékű nem vagyoni kártérítési összegeket állapított meg.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a jogsértés bekövetkeztekor és az elbíráláskor értékviszonyok, illetve az ilyen jellegű jogsértésekért alkalmazott nem vagyoni kártérítési összegek nem tértek el olyan jelentős mértékben, ami indokolta a kamatfizetési kötelezettség mellőzését.

A másodfokú bíróság a Ptk. 301. § (1) bekezdésének károsodás bekövetkeztét követő többszöri módosulása szerint állapította meg a kamat mértékét.

A felperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért az alperes köteles viselni a felperesi jogi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján megillető ügyvédi munkadíjat.

Az alperes köteles viselni a minimum fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

, 2014. november 13.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelélül:
tisztviselő